

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. év április hó 20. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2016. év április hó 28. napján kelt 20.B.332/2016/25. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú eljárásban helyesen 899.679,- (nyolcszázkilencvenkilencezer-hatszázhatvenkilenc) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyből 592.667,- (ötszázkilencvenkettőezer-hatszázhatvanhét) Ft-ot visel az állam.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék 2016. év április hó 28. napján kelt 20.B.332/2016/25. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés büntetében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg és ezért őt 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontjáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig a büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyész BF.536/2016. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendszerűen lefolytatott bizonyítási eljárást követően ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a jogi minősítés vizsgálatakor helyesen alkalmazta a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakat is. A vádlott és a védő felmentésre illetve enyhítésre irányuló fellebbezését alaptalannak tartotta, ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyész átiratában utalt arra is, hogy az ügyben tanácsülés kitűzését tartja indokoltnak, mivel a Be. 360. § (4) bekezdésében meghatározott törvényi feltételek fennállnak.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 360. § (4) bekezdésére figyelemmel a védelmi fellebbezések elbírálásáról tanácsülésen határozott.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A bizonyítást az ügy megítélése szempontjából releváns körben lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat a logika szabályaival egyezően értékelte, mérlegelte. Helyesen járt el, amikor a vádlott többször módosított, önmagának is ellentmondó, más hitelt érdemlő bizonyítékokkal megcáfolt védekezésére ítéleti tényállást nem alapított. A vádlott szerteágazó védekezésével szemben sértett tanú következetes vallomása állt, amelyet más tanúvallomások, okirati bizonyítékok és részben a kamera felvételek is alátámasztottak. A bántalmazás és a keletkezett sérülések tényét az igazságügyi orvos szakértő szakvéleménye is megerősítette. A törvényszék figyelmét nem kerülte el az a körülmény sem, hogy az igazságügyi orvos szakértő nyomozás során előterjesztett szakvéleménye pontosításra szorult (nyomozati irat 375. oldal). A tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvos szakértő szóban előadott szakvéleményéből ugyanis egyértelművé vált, hogy a nyomozati szakvéleményében nyilvánvaló elírás folytán az arc és a bordasérüléseket felcserélte. A szakértő a szóban előterjesztett szakvéleményében (25. tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdés) a rendelkezésre álló orvosi iratokkal összhangban pontosította a szakvéleményét, amely már az ítéleti tényállás alapjául szolgálhatott.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás megalapozott a Be. 351. § (2) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott megalapozatlansági hibáktól mentes, ezért a Be. 351. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság számára irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére a terhére rótt cselekmény tekintetében.

Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére rótt bűncselekményt a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatban meghatározott rendező elvekre is figyelemmel, az anyagi jog szabályainak megfelelően minősítette és a jogi indokolása is helytálló az alábbi pontosítással.

A vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértettet egy alkalommal, közepes erővel arcon, majd több alkalommal, nagy erővel bordán és háton ütötte a Btk. 7. § I. fordulata szerinti testi sértésre irányuló *egyenes* szándékkal cselekedett. A vádlott által megcélzott testtájékok, az ütések száma, ereje és az azokkal okozott sérülés alapján ugyanis arra vonható következtetés, hogy a vádlott cselekményének testi sértést előidéző következményeit előre látta és azokat kívánta. A testi sértésre irányuló cselekménnyel oksági kapcsolatban a sértettnél közvetett életveszélyes állapot jött létre, ez utóbbi ún. minősítő eredményre a vádlott szándéka - az eset összes körülményét figyelembe véve - nem terjedt ki, cselekményének életveszélyt okozó következményeit azért nem látta előre, mert a tőle

elvárható figyelmet vagy körültekintést elmulasztotta. A vádlottat tehát a sértettnak okozott életveszélyes következmények tekintetében a Btk. 8. § II. fordulatában meghatározott *hanyag* gondatlanság terheli. A Btk. 9. §-ára figyelemmel a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette a fentiekre figyelemmel aggálytalanul megállapítható volt.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket helytállóan sorolta fel és azokat a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok szem előtt tartásával értékelte, a vádlottal szemben kiszabott büntetés mindenben megfelel az anyagi jogi előírásoknak, annak súlyosítását az eljárási törvény zárja ki, míg enyhítésére a másodfokú bíróság törvényes lehetőséget nem látott.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései a hivatkozott jogszabályoknak megfelelnek azzal, hogy az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összege pontosításra szorult.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ügydöntő határozat meghozataláig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Budapest, 2017. év április hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos sk.
előadó bíró

Dr. Kájel Edina sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.332/2016/25. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.237/2016/29. számú végzésében írt változtatásokkal 2017. év április hó 20. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év április hó 20. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Bradáné Bódi Ilona
tiszttviselő